בס״ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום **ב׳, ט׳ בטבת** תשס״ב (**24** בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

<u>השלמת המאמר על כיבוש ירושלים בזמננו...</u>

אנשי המשלחת לא הבינו אותם, ואולי לא רצו להבין. הם הודיעו לשני הטבחים, חד-משמעית, כי נכנעו בפניהם וחזרו לירושלים...

כשחזרו ה**שניים** וסיפרו ל**מפקדם** על המאורע המשונה שהיה מנת חלקם, דיווח זה מיד למפקד הדיביזיה, **הגנרל וואטסון**. איך כותב לואיל תומאס בזכרונותיו: "כל גנרל בעולם היה נותן את זרועו הימנית כדי לזכות בכבוד זה של הכנעת העיר הקדושה בכל ערי העולם."

וואטסון לא איבד זמן. הוא שלח את הטבח ועוזרו לירושלים, כדי לאתר את ראש העירייה (חוסיין סלים אל-חוסייני) ומלוויו, במטרה לשחזר את הטקס , בנוכחותו כמובן!

הפעם היה זה טקס של ממש, ראש העירייה נאם, הגנרל וואטסון נאם, לחצו ידיים ונדמה היה שסוף-סוף ירושלים נכבשה באופן רשמי.

לא כן חשב **המייג'ור-גנרל שי**, מפקדו של וואטסון, שהיה אירי ומשום כך גם חם-מזג. הוא לא הסכים שמישהו מפקודיו יקבל את הכניעה, ודרש שייערך טקס נוסף, בנוכחותו שלו כמובן. ראש העירייה ניסה להסביר כי פעמיים זה יותר מדי, אבל גנרל שילא ויתר, והטקס נערך בשלישית.

לאחר גמר הטקס, דיווח גנרל שי למפקד העליון, **אלנבי**, כי ירושלים נכנעה [כנראה, התקשורת לא היתה מי יודע מה באותם הימים...]. אלנבי רתח! הוא ביטל במחי-יד את כל הטקסים הקודמים והודיע כי ייקבע מועד חדש לכניעתה של ירושלים – אך ורק למפקד העליון! בשלב זה התעורר קושי בלתי-צפוי. מטעמו של ראש העירייה, נמסר כי הוא מצטער, אך **אין ביכולתו להשתתף בטקס-כניעה רביעי**, כיוון שלאחר שלושה טקסים קודמים באוויר הצונן של דצמבר, הוא מאושפז בבית-חולים וסובל מדלקת ריאות...

אלנבי החליט לוותר עליו והכין את טקס הכניעה הרשמי – והסופי לגמרי – בלי נוכחותו של ראש העירייה. הוא המתין יומיים וב 11 בדצמבר (**כ"ו** ב**כסלו**) קיבל אישור מלויד-ג'ורג' להכנס אל העיר. מה שנכון הוא, שלפני שער יפו, ירד אלנבי מסוסו ונכנס אל העיר העתיקה ברגל.

[מתוך הספר: "מסיפורי ארץ אהבתי" – מרדכי נאור]

***

היום, **<u>ט׳ בטבת</u>**, לפני 107 שנה, בשנת תרנ"ה (5655-1895), התקיים טקס אחר... טקס ההשפלה של **אלפרד דרייפוס**! דרייפוס היה קצין יהודי בצבא הצרפתי ושירת במטכ"ל. קצינים אנטישמיים שקנאו בעלותו בדרגה העלילו עליו עלילת בגידה בשלהי קיץ תרנ"ד (1894), נשפט ונמצא **אשם**, למרות שלא כל המומחים לכתב-יד שבדקו את חומר ההרשעה מצאו זהות בינו לבין כתב ידו. על חטא של בגידה במלכות, נגזרו על דרייפוס העברה מכהונתו ומאסר לכל ימי חייו!

טקס ההשפלה נערך ברוב עם בשדה מארס בפאריז ביום שבת קודש, פרשת "ויגש". כשנקרא פסק-הדין, קרא דרייפוס בקול: "הרשעתם נקי, תחי צרפת, יחי הצבא!" – והוסיף לקרוא את הדברים האלה בשעה שקצין צבא קרע מכתפיו את הסמלים ושבר את החרב על גבי ראשו וההמון הפרוע צווח, שבוגד כזה אחת דתו להמית. שלחו את דרייפוס אל מעבר

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל׳ 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בנֵנו יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע בתוך שאר חולי ישראל

יום **ב׳**, **ט׳** ב**טבת** תשס״ב (**24** בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

לים, לאחד האיים השוממים של גוויאנה הצרפתית, שנקרא – מפני האקלים האוכל את יושביו – בשם "אי השדים". וקשה הוה מצבם של יהודי צרפת אחרי זה... [לוח דבר בעתו/דובנוב]

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל׳ 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בנֵנו יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע בתוך שאר חולי ישראל